

Zase ten počítač

Byl jsem cosi zařizovat v sousedním větším městě. Protože bylo na cestách ošklivo, vzdal jsem se rychlejší dopravy autem a vzal jsem zavděk autobusem. Při té příležitosti jsem zjistil, že cena za jízdenku je skoro dvojnásobná než před pěti lety, kdy jsem tady jel autobusem naposledy.

Na zpáteční cestě jsem autobus tak – tak chytil. Šofér už zavíral dveře, ale počkal na mne. Když jsem se vydýchal a rozhlédl se poloprázdným autobusem, zjistil jsem, že na sedadle si pohodlně podřimuje - no kdo jiný než staříček Čtvrtina. Autobus se mezitím s trhnutím rozjel a já se svalil na sedadlo vedle něj.

Stařík se probral a ještě než otevřel oči, prohodil: „No, paní, ale na klín byste mně zrovna sedat' nemosela.“ Vyvalil jsem na něj oči a on mezitím také otevřel svoje a hleděli jsme oba jak jojo. První se vzpamatoval staříček, a než jsem stačil pozdravit, hned spustil:

„Tož vidíš, ogare, už aj do toho podřimováňá mně vlezeš. Už jsem myslél, že si na mňa sedla nejaká šikovná panička a místo toho - takový stara, jak si ty. No, ale když už si tady, tož pověz co je nového!“

Protože nového moc nebylo, pověděl jsem staříčkovi jen důvod, proč jsem byl ve městě. Za chvíli mně to nedalo a moje zvědavost začala dolovat ze staříčka účel jeho cesty. Chvíli otálel a potom z něj začal lézt důvod, proč se toulá sám v cizím městě:

„Šak vidíš sám, su tu bez mojého anděla strážného - babky, protože sem už v túto hodinu měl ležat' ve špitáli a chystat' sa na operáciu. Už týdeň sem sa ukrutně „těšil“ na to, co se mnú budú podnikat'. Dnes sem prošel zasěj jakési vyšetření na tom oddělení, co majú na starosti jak člověka uspat' a potom ho zas vzbudit'. Musí to byt' velice náročné, protože nekdy, když sa mně ráno nechce vstávat', mňa nemože vzbudit' ani babka, kerá má na to svoje osvědčené metody.

Sestřičky na téj ambulanci na mňa byly hodné. Abych neměl dlúhú chvílu, tož mně daly na zábavu veliký dotazník. Než sem vypsál o všeckých nemocách, co sem měl a co ešče móžu mět', přišla aj mladá paní doktorka. Ta si všecko přečetla, co sem měl napsané v papířiskách a poptala sa ešče na další věci ohledně mojého zdravotního stavu. Ale jaksi jí nebylo jasné, co se mnú budú při operácii dělat', aby si podla toho mohla nachystat' dostatek věcí na to moje spání a hlavně probuzení.

Zavolala proto na chirurgiju, lesti neco o tem nevěďá. Věděli o mně ledaco, ale dátum, kdy sa se mnú budú na operačním stole „zaobírat“ sa jaksi z počítača vytratilo. Není na tom nic divného, protože mně sa z toho zázraku techniky, co chvíla ztratí aj nekolik stránek, keré horko těžko nasmolím. Až jich napíšu znova, nájdu jich tam, kde sem jich určitě nedával. Tož včil su na jednu stranu rád, že mně prodlúžili o měsíc bezstarostný život. Na druhú stranu sa znova mosím těšit' až na mňa zas dójde řada. Tak vidíš, ogare, už aj mně začíná komplikovat' život ta nová metla lidstva – počítač!“, dopověděl staříček svoje další potíže při setkání s výpočetní technikou a ponořil se do „přemýšlení“, které následkem drncání autobusu přešlo v hlasitý spánek.

Vzpomněl jsem si na jeden ze „Zákonů spolehlivosti“, které jsem kdysi četl a z nichž, myslím, že pátý, tvrdí něco v tom smyslu: „Mýlit se je lidské, ale něco pořádně zašmodrchat,

lze pouze za pomoci počítače“. Při tom přemítání jsem se také „zamyslel“ a vzbudil se až autobus v naší obci zastavil. Když jsem staříčka budil, pořád mlel cosi o sestřičkách: „že ho mají nechat' ešče spat'.“

Teprve, až jsem jej konečně probral, mně zase začal nadávat, že mu dnes už po druhé kazím pěkný spánek. Člověk se nikdy nezavděčí a staříčkovi – tomu tuplem ne!

Jan Surý